

Φωτεινή, Φωτεινή... τό αστραφτερό της όνομα άκουγόταν σκληρό, θρυμματισμένο από τά σφιγμένα χείλη τής Νιόβης.

Τό κορίτσι κρύφτηκε κάτω από τά κλινοσκεπάσματα καί βούλωσε τά αυτιά του. Δέν ήθελε νά άκούει τήν φωνή τής Νιόβης, θά προτιμοῦσε νά είχε άλλο όνομα, μυστικό, νά μήν τό γνώριζε ποτέ ή κακια μητριά, ή όποία σφετερίστηκε τή θέση τής νεκρής μητέρας. Από τήν πρώτη μέρα, πού μπήκε στό σπίτι τους αυτή ή πληθωρική γυναίκα, κυριάρχησε στόν άνδρα της καί μέσα από αυτόν στους συγγενείς του. Δέν μποροῦσε νά τό εξηγήσει αυτό ή Φωτεινή καί δέν έφταιγε μόνο ή εφηβεία της.

Ό πατέρας της ό Σταμάτης ήταν σκληρός, τόν έτρεμαν όλοι οί γνωστοί, βουβαίνονταν μπροστά του, είχε βαρύ ίσκιο πού λέει ό λαός, κι ή καημένη ή μητέρα της υπέφερε από τήν άλαζονεία του μέχρι τόν θάνατό της. Ίσως καί γι' αυτό νά πέθανε, συλλογιζόταν τό κορίτσι, γιά νά συμπεράνει μέ θλίψη: καμιά φορά ό θάνατος είναι μιά μορφή έλευθερίας. Έγώ όμως δέν θά πεθάνω, έλεγε καί ξανάλεγε ψιθυριστά καί ρυθμικά σάν νά εξόρκιζε τήν φωνή τής Νιόβης.

Η θύρα του δωματίου άνοιξε απότομα καί ή μητριά μπήκε άγριεμένη.

«Κουφάθηκες έσύ; Ξεραθήκαμε από δίψα. Στέγνωσε τό λαρύγγι μας κι άκόμη κοιμάσαι. Θά 'ρθει ό πατέρας σου καί δέν θά βρει νερό. Σήκω λοιπόν καί πήγαινε στίς βρύσες νά φέρεις».

Δέν τόλμησε νά τής πει νά στείλει τήν υπηρέτρια, σκύλιασε μέ τόν έαυτό της πού άφησε νά τής επιβληθεί αυτή ή άγροίκα γυναίκα, αλλά τελικώς υπάκουσε.

«Καλά θά πάω».

Η Νιόβη έφυγε άγέρωχα, όπως ήρθε. Ούτε ένα χαμόγελο ίκανοποίησης στό πρόσωπό της. Άνέκφραστη παντελώς.

Τό κορίτσι σηκώθηκε κι άρχισε νά έτοιμάζεται. Πέρα από τό επιβεβλημένο καθήκον νά φέρνει νερό, στό βάθος εύχαριστιόταν τόν περίπατό της, γιαντί περνούσε από τόν φίλο της τόν ποταμό.

Έλένη Λαδιά, Ποταμίσιои έρωτες. Μυθιστόρημα, Άθήνα, 2002.